

หีนมุตตรา: จากบทเริ่มต้นหนทางแห่งชีวิตสู่ต้นตระกูลในวัชรยาน
ข้อคิดจากคำสอนหีนมุตตรา (Hinamudra)
ของท่านจงซาร์ จัมหยัง เคนเซ รินโปเช

เพชร สายฟ้า
ชาวพุทธผู้ซื่อสัตย์

BUDDHA SHAKYAMUNI at JOKHANG MONASTERY

รูปนี้คือพระนิรมานกายของพระศากยมุณีพุทธเจ้า ซึ่งหมายถึง การที่พระพุทธเจ้าซึ่งเป็นพระผู้มีพระภาคเจ้า ได้ทรงแบ่งภาคลงมาเกิดเป็นพระพุทธรูปชื่อ “โจโว รินโปเช” และประดิษฐานอยู่ที่วัดโจคัง ในทิเบต อันนี้ไม่สามารถเข้าใจได้ด้วยเหตุผลทางกายภาพได้

จากการฟังและอ่านซ้ำภาษาอังกฤษเทพการบรรยายธรรมในยุทูป (ซึ่งพิมพ์ผิดๆ ถูกๆ) เรื่อง “หีนมุตตรา” (Hinamudra) ของท่านลามะจงซา จัมหยัง เคนเซ รินโปเช ซึ่งเป็นพระอาจารย์องค์สำคัญของหนึ่งในพระพุทธรูปศาสนิกายวัชรยาน (ที่ญาติธรรมแชร์ลิงค์ลงให้อ่านในกลุ่มไลน์ริโวเซ) แบบง่วงๆ สะลึมสะลือ แบบกะจะเปิดฟังดูก่อนนอนสักหน่อยซึ่งกำลังจะหลับมึนหลับไหลอยู่แล้วไปๆ มาๆ ก็เลยฟังจนจบยังงี้ก็ไมทราบ ซึ่งก็พอจะจับใจความตาม

ที่เข้าใจได้ว่า คำว่า “หีนมุตตรา” (เป็นครั้งแรกที่ผู้เขียนได้ยินคำนี้) ตามที่ท่านพูดก็ดูเหมือนจะตรงกันข้ามกับคำว่า “มหามุตตรา” ซึ่งคำสอนมหามุตตราคือพระธรรมคำสอนในชั้นสูงสุด (อันเป็นพระธรรมคำสอนในสายนิกายคาคิวขององค์การมะปะ รวมทั้งยังมีการปฏิบัติกันในสายนิกายเกลูค ซึ่งเป็นสายนิกายขององค์ดาไลลามะ อยู่ด้วย เป็นต้น) นี้ถ้าเทียบกับสายธารธรรมแห่งญิงมาซึ่งเป็นนิกายแรกสุดในพระพุทธศาสนาแบบทิเบตแล้ว ก็จะอยู่ในระดับเดียวกับพระธรรมคำสอนโชะเชน (Great Perfection) หรือคำสอน “มหาสังคี” (Mahāsāṅgī-ชอภัยถ้าแปลผิด) ในชื่อภาษาสันสกฤต อันอีกชื่อหนึ่งก็คือคำสอนในระดับ “อติโยคะ” ซึ่งเป็นคำสอนสูงสุดในระดับบรรลุปุทธภูมิพุทธภาวะเลยทีเดียว

ดังนั้น เมื่อคำสอนมหามุตตราคือคำสอนในระดับสูงสุด เช่นนี้ คำสอนหีนมุตตรา ก็จะเป็นคำสอนในระดับเบื้องต้น หรือในระดับพื้นฐาน เราจะเห็นภาพนี้อย่างชัดเจนเมื่อเรานึกถึงคำว่า “หีนยาน” และ “มหายาน” นั่นก็คือ เท่าที่ฟังในเทป 1 และ เทป 2 นั้นคำสอนหีนมุตตราที่ท่านว่า ก็คือคำสอนในระบบ “หีนยาน” นั่นเอง

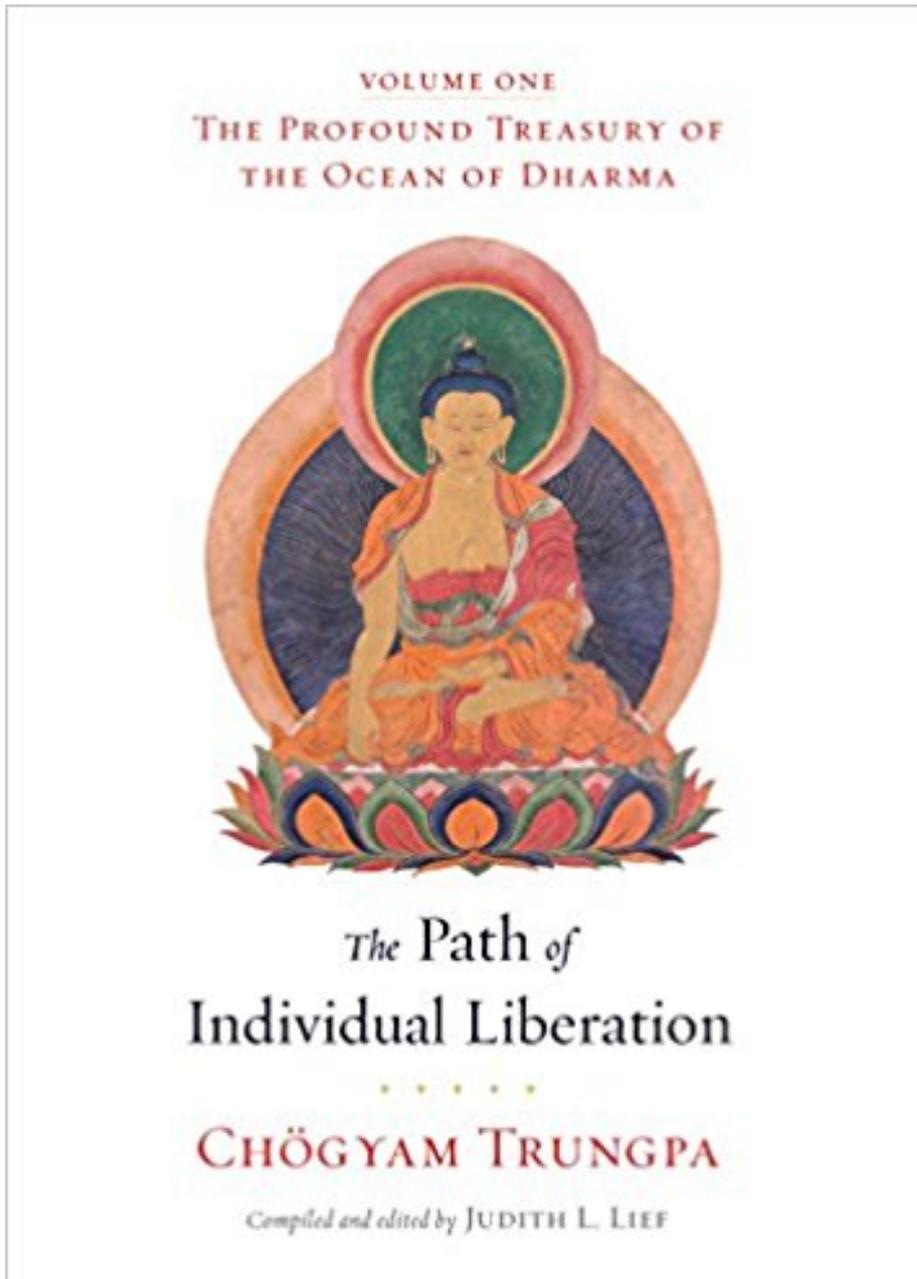
อธิบายตรงนี้เพิ่มเติมก็คือว่า (อันนี้ไม่มีอยู่ในเทปคำสอนของท่าน) ในพระธรรมคำสอนแห่งพระพุทธศาสนาวัชรยานนั้น กล่าวไว้ว่า พระพุทธเจ้าทรงสอนความจริง 3 ระดับ ซึ่งเรียกว่า “การ

หมุนกงล้อพระธรรมจักร 3 ครั้ง” เกิดเป็นระบบคำสอน 3 ระบบ หรือ 3 Systems คือ

1. ระบบหีนยาน ซึ่งกล่าวง่ายๆ คือระบบ “พระอรหันต์”
2. ระบบมหายาน คือ “ระบบพระโพธิสัตว์”
3. ระบบวัชรยาน คือ “ระบบตันตระยาน”

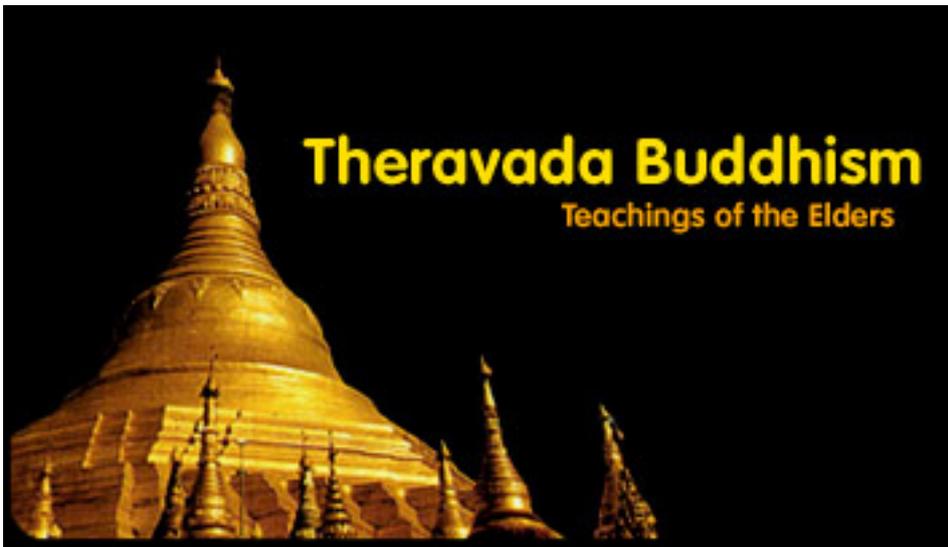
ระบบหีนยาน สอนเรื่องความจริงพื้นฐานของชีวิต เช่น คนเรา ประกอบด้วยชั้น 5 สิ่งต่างๆ ตกอยู่ภายใต้กฎแห่งความเป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา สรรพชีวิตตกอยู่ภายใต้กฎแห่งกรรมและการเวียนว่ายตายเกิด ซึ่งมันเป็นความทุกข์... แต่ความทุกข์ก็เกิดจากเหตุ (ไม่ได้เป็นผลมาจากเทวบัญชาหรือความบังเอิญ) และเราก็สามารถที่จะดับทุกข์ได้ เพราะมันมีสภาวะแห่งการพ้นทุกข์อยู่ และมันก็มีวิธีการดับทุกข์อยู่... นี้เรียกว่าความจริงอันประเสริฐ 4 ประการ หรือ อริยสัจ 4 คือ ทุกข์ สมุทัย นิโรธหรือนิพพาน และมรรค ซึ่งก็คือ มรรค 8 ซึ่งมรรค 8 โดยสรุปก็คือ ศีล สมาธิ ปัญญา นั่นเอง

ระบบหีนยาน หรือเราอาจจะใช้คำว่า “ระบบสาวกยาน” นี้ ซึ่งก็รวมถึงระบบปัจเจกพุทธยาน ของพระปัจเจกพุทธเจ้าด้วย คือ ระบบที่สอนให้เราเอาชีวิตของตัวเองให้รอดก่อน ในเบื้องต้น โดยเริ่มจากการประพฤติตนหรือถือศีล “ปาฏิโมกข์” ซึ่งก็ตรงกับภาษาอังกฤษว่า “Self Liberation” หรือ “ศีลแห่งการหลุดพ้นส่วนบุคคล” คือโดยพื้นฐานเราต้องรอดก่อน นั่นก็คือ หีนยาน คือ “ยานแห่งการหลุดพ้นส่วนบุคคล” และถ้าเราปฏิบัติจนดับกิเลส ตัณหาได้หมดแล้ว คนนั้นก็จะได้ชื่อว่า เป็นผู้ที่ไม่กิเลสตัณหาได้หมดแล้ว ซึ่งตรงกับที่เราเรียกว่า “พระอรหันต์” นั่นเอง ซึ่งก็แตกต่างจากศาสนาวัตถุนิยมหรือวิทยาศาสตร์ซึ่งมีแนวคิดเรื่องชาติ สุนิยมหรืออูทเฉกทิฎฐิหรือ Nihilism และศาสนาคติเทวนิยมทั้งหลาย ที่สอนให้คนไปเกิดเป็นเทวดาในอาณาจักรของพระเจ้าตามความเชื่อของตนตามลัทธิิกายต่างๆ (ซึ่งไม่ตรงกัน) ที่ต่างก็เชื่อเรื่องอัตตาตัวตนหรือ Soul หรือ วิญญาณ อันเป็นแนวคิดคำสอน ลัทธิสัสตทิฎฐิหรือ Eternalism

ระบบหีนยานต่อมาหลังจากสังคายนามาครั้งสองครั้งแล้ว ก็เกิดการตีความคำสอนในเรื่องต่างๆ เช่นในเรื่องวินัย เรื่องคุณสมบัติของพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ ฯลฯ เป็นต้น อะไรต่างๆ ต่างกัน 18 เรื่อง กระจายกระจายกันอยู่ใน 18 วัด ใครอยู่วัดไหนกับ พระอาจารย์องค์ใดก็จะได้ชื่อว่าอยู่ในสำนักนั้น นั่นก็คือ ระบบหีนยาน มีนิกายย่อย **18 นิกาย** แต่ละนิกายต่างก็มีการตีความในบางเรื่องต่างกัน แต่ก็ยังยึดหลักคำสอนพื้นฐานเหมือนกัน คืออยู่ภายใต้ระบบหีนยานเหมือนกัน และทุกนิกายต่างก็เป็นนิกายที่เกิดในอินเดีย และเกิดจากพระพุทธเจ้าเหมือนกัน ถ้าจะเปรียบเป็นโทรศัพท์มือถือ คำว่า “หีนยาน” ก็อาจจะเปรียบได้กับ “ระบบแอน

ตรอยด์” ส่วนนิกายต่างๆ 18 นิกายก็อาจจะเปรียบได้กับมือถือ ยี่ห้อมัชมชุง โซนี่ แอลจี ออปโป้ วิวัว โมโตโรล่า โนเกีย นูเบีย หัว เหว่ย เลี้ยวหมี่มีมิก อะไรต่างๆ เป็นต้น ซึ่งมีถือเหล่านี้ทุกยี่ห้อ ต่างก็อยู่ภายใต้ระบบแอนดรอยด์เหมือนกัน เพียงแต่อาจจะมี UI หรือ ลูกเล่นอะไรต่างๆ ที่เป็นของตัวเองที่ต่างกันเท่านั้นเอง เช่นเดียวกับนิกายต่างๆ ทั้ง 18 นิกาย บางนิกายอาจจะถือพระวินัย 227 ข้อ แต่บางนิกายอาจจะถือ 253 ข้อ เป็นต้น และอาจจะมี ความเข้าใจเรื่องคุณสมบัติของพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ หรือ พระนิพพาน หรืออะไรต่างๆ ที่ต่างกัน อันเป็นเรื่องในรายละเอียดลึกๆ แต่สำหรับคำสอนพื้นฐาน เช่น อริยสัจ 4 มรรค 8 กฏอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา กรรมกับการเวียนว่ายตายเกิดในภพภูมิทั้ง 6 อะไรเหล่านี้ ก็เป็นคำสอนพื้นฐานของทุกนิกายและของทุกระบบอยู่แล้ว ถ้าใคร ปฏิเสธพระธรรมคำสอนพื้นฐานเหล่านี้ก็ถือว่าไม่ใช่ชาวพุทธแล้ว ละ แต่ต่อมาภายหลังนิกายเหล่านี้รวมกันไปรวมกันมาแล้วก็สลาย กระจายไป...

ที่นี้ราวๆ ประมาณหรือก่อนศตวรรษที่ 1 กล่าวโดยสรุปก็มี เรื่องราวอย่างคร่าวๆ ก็คือว่า มีหีนยานนิกายหนึ่งชื่อ “สถวิรวาท” ซึ่งเป็นนิกายหนึ่งใน 18 นิกายนี้ ได้แผ่มาถึงเกาะลังกา โดยมีพระเถระนำมาสอนธรรมที่นั่น ซึ่งเป็นพระอรหันต์ที่พระเจ้าอโศกส่งมา และเมื่อชาวลังกาได้ยอมรับนับถือคำสอนนี้ ก็ถือว่าตัวเองเป็นชาวพุทธแล้ว ที่นี้ก็มีคนมาถามว่า “นับถือศาสนาอะไร” ชาวลังกา ก็ตอบว่า “นับถือศาสนาพุทธ” แล้วเขาก็ถามต่อไปว่า “พุทธสาย

ไหน?” ชาวลังกาก็ตอบว่า “สายของพระเถระ” ซึ่งก็คือ สายที่มาจากการสอนของพระเถระ หรือก็คือ “เถรวาท” นั่นเอง และศัพท์คำว่า “เถรวาท” จึงเกิดขึ้นที่ศรีลังกาเป็นครั้งแรกในราวศตวรรษที่ 4 ดังนั้น นิกายเถรวาท จึงเป็นนิกายที่เกิดขึ้นที่ศรีลังกา ที่เราเรียกกันว่า “ลังกาวงศ์” นั่นเอง ซึ่งไม่ใช่เกิดที่อินเดีย เพราะในนิกายทั้ง 18 ที่อินเดีย ไม่มีชื่อนิกายเถรวาทอยู่เลย (คือก่อนที่นิกายทั้ง 18 จะสลายไป ก็มีอยู่นิกายหนึ่งที่ได้แตกหน่อก่อผล เจริญรุ่งเรืองเป็นต้นไม้แห่งธรรมในศรีลังกา คือนิกายเถรวาท และที่จริงแล้วนิกายเถรวาทในศรีลังกาได้แบ่งแยกย่อยลงไปอีกเป็น 3 นิกาย แต่กษัตริย์ที่นั่นไม่ชอบอีก 2 นิกาย เพราะเป็นนิกายที่ใช้ภาษาสันสกฤตเป็นภาษาคัมภีร์ จึงตัดทิ้งไป จึงเหลือแต่สายหรือกิ่งนิกาย “มหาวิหาระ” หรือ มหาวิหาร - Mahavihara ซึ่งเป็นนิกายเถรวาทที่ใช้ภาษาบาลเป็นภาษาคัมภีร์ และได้รับการสถาปนาขึ้นที่ศรีลังกา และที่น่าอัศจรรย์คือ นิกายเถรวาทสายบาลีเป็นนิกายเดียวเท่านั้นที่เจริญรุ่งเรืองมาจนถึงทุกวันนี้ จนถือได้ว่าหรือมีผู้ถือว่า เป็นนิกายหลักเบื้องต้นเดิมแท้ Authentic นิกายเดียวแห่งพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าเลยทีเดียว ขณะที่มหายานและวัชรยานนั้นมิใช่ อันนี้ก็เป็นที่ประเด็นทางปรัชญาที่โต้วาทีธรรมหรือ Debate กันมานับพันปี อันนี้เดี่ยวเราจะออกมานอกกรอบระบบแล้วมาวิเคราะห์กันต่อไป นี่ก็เป็นเพียงการให้ข้อมูลคร่าวๆ เป็นเพียงตัวอย่างบางตอนเท่านั้น) ซึ่ง ณ ตรงนี้ก็คือนิกายเถรวาทก็สืบเชื้อสายมาจากนิกายหนึ่งใน 18 นิกายที่อินเดียนั่นเอง และคัมภีร์บาลีแห่งนิกายนี้ก็จดจารจารึกขึ้นที่นี่...ที่ “ศรีลังกา” นี้ ฉะนั้นแล อันนี้คือข้อมูลในเชิงลึก เท่าที่ทราบก็ไม่มีสอนในภาษาไทยอย่างที่กล่าวมานี้ ถ้าท่านผู้ใฝ่รู้ที่ต้องการรู้ให้ยิ่งๆ ขึ้น อาจจะนำข้อมูลตรงนี้ไปทำวิจัยต่อได้ ก็จะขยับขยายความรู้ในพุทธธรรมให้กว้างขวางยิ่งขึ้น อันจะเป็นคุณูปการแก่วงการและสาธุชนสืบไป

ทีนี้ต่อมา นักปราชญ์ราชบัณฑิตในสายเถรวาทสมัยใหม่ ต่างก็แสดงความไม่เห็นด้วยกับการตีความคำสอนในเรื่องต่างๆ ในสำนักทั้ง 18 นิกายนั้น ส่วนหนึ่งอาจจะไม่เห็นด้วยกับการตีความในเรื่องต่างๆ และอีกส่วนหนึ่งอาจจะไม่ยอมรับในเรื่องที่ว่านิกายในหินยานส่วนใหญ่ที่เกิดในอินเดีย ใช้ภาษาสันสกฤตเป็นภาษาคัมภีร์ ตรงนี้คล้ายๆ กับว่า (นักปราชญ์เถรวาทบางส่วนใน

โลกเถรวาทในอดีตที่ผ่านมา) เป็นการทำให้นิกายเถรวาทสมัยใหม่แยกตัวออกมาเป็นเอกภาพอย่างชัดเจนจากนิกายทั้ง 18 นั้น และดูเหมือนจะถือว่าตัวเองอยู่คนกันละกลุ่มกับ 18 นิกายโบราณนั้น ถ้าจะสรุปตามหลักตรรกะก็อาจจะสรุปได้ลง ณ ตรงนี้ ก็คือว่า นิกายเถรวาท คือนิกาย ที่ 19 (ที่จริงไม่มีนิกายที่ 19 แต่คำว่า 19 นิกาย อันนี้ผู้เขียนตั้งขึ้นมาเองเพื่อให้เห็นภาพ จะได้เข้าใจง่าย ๆ ตามเหตุผลที่กำลังอธิบายนี้) ในระบบคำสอนของหีนยาน (และมี 3 กิ่งนิกายตามที่กล่าวมา) ซึ่งก็อาจจะมีการตีความคำสอนที่ต่างจากกลุ่ม 18 นิกายโบราณ อยู่หลายเรื่อง ไม่มากนักน้อย อย่างแน่นอน โดยเฉพาะในบางประเทศเมื่อผ่านประวัติศาสตร์อะไรต่างๆ มาถึงตรงนี้

ดังนั้น คำว่า หีนยาน จึงหมายถึง ระบบคำสอน หรือ คำสอน บางคำสอนที่อยู่ในระบบนี้ และยังหมายถึง นิกายใดนิกายหนึ่งใน 18 นิกาย หรือหมายถึงทั้ง 18 นิกาย หรืออีกนัยก็คือ ทั้ง 19 นิกายนี้ เหมือนๆ กับเวลาที่เรารู้ถึงระบบปฏิบัติการของ โทรศัพท์ระบบแอนดรอยด์ เราไม่ได้หมายถึงจำเพาะเจาะจงว่าเป็นมือถือซัมซุง แต่ถ้าเรารู้ถึงมือถือซัมซุงอย่างเดียว เราก็อาจจะหมายถึงมือถือยี่ห้อหนึ่งในระบบนี้เท่านั้น เราไม่ได้หมายถึงว่า มือถือซัมซุงคือแอนดรอยด์ หรือ แอนดรอยด์คือซัมซุง เพราะมันไม่เท่ากัน ดังนั้น

หินยานจึงไม่เท่ากับเถรวาท เพราะหินยานไม่ใช่มีเฉพาะแต่เถรวาท แต่ยังมีอีก 18 หรือ 18.1 หรือ 19 นิกายอะไรก็แล้วแต่ แต่เถรวาทคือหินยาน เช่นเดียวกันกับที่ มือถือซัมซุงคือมือถือยี่ห้อหนึ่งในระบบแอนดรอยด์ และหากจะกล่าวแบบชี้ชัดก็คือว่า นิกายเถรวาทก็มีใช้กึ่งนิกายมหาวิหาร เพราะยังมีอีก 2 นิกายตามที่กล่าวมา แต่กึ่งนิกายมหาวิหารย่อมคือเถรวาทอย่างแน่นอน เพราะเป็น Sub Set 1 ในนิกายเถรวาทนี้ เรื่องจริงๆ มันก็เป็นเช่นนี้แล แต่เราก็อือเออว่านิกายเถรวาทคือตัวแทนพระธรรมคำสอนแบบดั้งเดิม แบบเบื้องต้น หรือแบบพื้นฐาน หรือ Early Buddhism ที่เหลืออยู่นิกายเดียวเท่านั้นในตอนนี

เช่นนั้น เมื่อพระธรรมคำสอนในวัชรยานกล่าวถึงคำสอนในระบบหินยาน จึงไม่ได้หมายถึงนิกายเถรวาท (หรือมหาวิหาระ) แต่อย่างใดเป็นการเฉพาเจาะจง แต่เป็นการชี้ให้เห็นในแง่หนึ่งมุมใดก็ตามที่ในเชิงเปรียบเทียบระหว่างคำสอนใน “ระบบการหลุดพ้นส่วนบุคคล” กับใน “ระบบการหลุดพ้นแบบสากล” เป็นต้น อันเป็นอุปายะปัญญา สำหรับนักปฏิบัติในขั้นต่อมาหรือในสายพระโพธิสัตว์... ที่จริงก็เป็นการพูดถึงตัววัชรยานเองด้วยซ้ำไป ดังที่จะกล่าวต่อไปในภาคหน้านี้...

ต่อมาภายหลัง อาจจะด้วยความเข้าใจว่า มือถือชัมชุงคือ แอนดรอยด์ หรือ เถรวาทคือหีนยานหรืออะไรประมาณนี้ นักปราชญ์ราชบัณฑิตแห่งสายเถรวาทในยุคใหม่ ได้พากันลงมติในการประชุมระดับโลก มิให้ใช้คำว่าเรียกเถรวาทว่า “หีนยาน” อีกต่อไป เพราะคำว่า “หีนยาน” ตามตัวอักษรตีความว่า หมายถึง ยานแคบ ยานเล็ก เป็นต้น อันถือว่าเป็นการดูถูกดูหมิ่นถิ่นแคลน แต่ถ้าเราดูในเนื้อหา ยานนี้จะหมายถึง “ยานแห่งการหลุดพ้นส่วนบุคคล” “หรือยานแห่งผู้สดับฟัง” หรือ “สาวกยาน” ตรงนี้ถ้าจะถามว่ายานนี้ดีไหม? ตอบว่าดีแน่นอน เพราะนี่ก็คือคำสอนของพระพุทธเจ้าเช่นเดียวกัน โดยสอนคำสอนพื้นฐานของชีวิต และถ้าเราจะเริ่มต้นการเป็นชาวพุทธ เริ่มต้นการเดินทางของชีวิต เราก็จะเริ่มต้นที่นี่... บนทางเดินของหีนยานนี้... แล้วค่อยก้าวต่อไป...

เมื่อเราเริ่มหนทางชีวิตของเราด้วยการเดินอยู่บนหนทางแห่งหีนยานหรือสาวกยานหรือเถรวาทหรือมหาวิหารก็ตามที เอาที่สบายใจ ซึ่งก็คือการปฏิบัติตามคำสอนพื้นฐานทุกประการ เช่น การให้ทาน และถือศีลปาฏิโมกข์ เป็นต้น **นี่คือสัปดาห์ที่ 1**

"FOR AS LONG AS SENTIENT BEINGS REMAIN, MAY I ABIDE TO DISPEL THE MISERY OF THE WORLD!"

ระบบมหายาน ระบบมหายานเกิดจากการสอนของพระพุทธเจ้าอีกสเด็จพระหนึ่ง มีประวัติศาสตร์เป็นของตนเองซึ่งแยกขาดจากประวัติศาสตร์สายหีนยานอย่างชัดเจน และค่อนข้างที่จะมีอะไรที่อยู่ในระดับที่เหนือโลกทางกายภาพมากขึ้น ซึ่งไม่สามารถมองเห็นด้วยตาเปล่าได้ และไม่เกี่ยวข้องกับการแตกสังฆเภทของระบบหีนยานแต่อย่างใด ตาม Arguments หรือข้อโต้แย้งที่กล่าวสืบๆ กันมาของฝ่ายเถรวาท เพราะมันเป็นคนละระบบกัน (และก็ไม่ใช่พระธรรมคำสอนที่เกิดขึ้นมาอย่างมั่วๆ จากการผสมผสานกันกับคำสอนพราหฺ์มฮินดูแต่อย่างใด เพราะนี่คือคำสอนของพระพุทธเจ้า) ถ้าระบบหีนยานคือระบบปฏิบัติการแอนดรอยด์ ระบบมหายานซึ่งก็รวมถึงระบบปฏิบัติการของวัชรยานด้วย ก็จะถูกอยู่ในระบบปฏิบัติการของมือถือ Apple ซึ่งมันเป็นคนละ Platform หรือคนละ System กัน เพียงแต่มันต่อเนื่องกัน ใช้ app พื้นฐานร่วมกันได้ **และถ้าระบบหีนยานคือระบบพระอรหันต์ ระบบมหายานก็จะ** เป็น **“ระบบพระโพธิสัตว์”** ตรงนี้จะทำงานข้าม Platform กันไม่ได้ เพราะมันคนละระบบปฏิบัติการกัน ส่วนวัชรยานนั้นนอกจากจะเป็นระบบพระโพธิสัตว์เช่นเดียวกับมหายานแล้ว ยังมี app หรือโปรแกรมพิเศษเป็นของตัวเอง เรียกว่า **โปรแกรมตันตระ** หรือ **ตันตระยาน** ซึ่งทั้งสองระบบคือทั้งหีนยานและมหายาน จะไม่สามารถข้าม Platform มาใช้ โปรแกรมหรือแอปนี้ หรือก็คือ มาปฏิบัติในคัมภีร์ตันตระได้ เพราะฮาร์ดแวร์หรือตัวระบบไม่รองรับ

และอันว่าในระบบมหายานนั้น คือถ้าเราเกิดความเมตตา กรุณาในหัวใจมากยิ่งขึ้นๆ จากการบำเพ็ญบารมีมา จนอยากจะพาพ่อแม่พี่น้องลูกหลานเหลน โหลนของเราให้พ้นทุกข์ โศก โรคภัย

ใช้เจ็บตามไปด้วย จนเรียกว่าเราเกิด “มหากรุณา” แล้วฉะนั้น เราก็จะดำเนินตามวิถีแห่งพระโพธิสัตว์เพื่อการเป็นพระพุทธเจ้า เพื่อจะได้มีความสามารถช่วยเหลือสรรพชีวิตทั้งหลายได้ **อันนี้คือขั้นตอนหรือสเต็ปที่ 2** อันจัดอยู่ในระบบมหายาน ตรงนี้เราจะเห็นโลก ลึกซึ้งขึ้น... (ในระดับศูนยต้ายิ่งขึ้นๆ)... งานเราก็จะใหญ่ขึ้นๆ เพราะเกี่ยวข้องกับคนหลายคนหรือหลายสรรพชีวิตยิ่งขึ้น... เพราะเราจะช่วยสรรพชีวิตเหลือคณานับ อานิสงส์ตรงนี้จึงมากมายเหลือคณานับด้วยเช่นกัน อันนับเป็น “อัปมัญญา” คือไม่มีประมาณกันเลยทีเดียว **อันนี้คือหนทางแห่งพระโพธิสัตว์**

ตรงนี้ ถ้าใครที่อยู่ในสายเถรวาทแล้วมาอ้างว่า พระองค์นี้ องค์นี้เป็นพระโพธิสัตว์กลับชาติมาเกิด อันนี้คงเป็นเหตุผลทางการตลาดแล้วละ เพราะมันมโน go so big ไปกันใหญ่จริงๆ เพราะมันข้าม platform หรือสถาปัตยกรรมมาไกลมากเลยทีเดียว และเพราะวิถีแห่งพระโพธิสัตว์นั้น คือวิถีที่มุ่งไปสู่ความเป็นพระพุทธเจ้า ไม่ใช่ย้อนกลับมาสเต็ปที่ 1 กลับมาเป็นพระอรหันต์ ตรงนี้เราสามารถมองเห็น Pseudo Teacher หรือ อาจารย์จริง อาจารย์ปลอม ด้วยตาเปล่าได้เลยละ ยกเว้นแต่ว่าจะกล่าวยกย่องกันตามสำนวนโวหารว่าเป็นผู้บำเพ็ญเพียรเท่านั้น ว่า เราเป็นผู้มีจิตที่ปรารถนาที่จะช่วยเหลือผู้อื่นให้พ้นทุกข์อะไรเช่นนี้....

ระบบวัชรยาน จากบุญกุศลคำจูนหนุนส่งอันมากมายมหาศาล เราก็จะเดินมาเห็นหนทางสายฟ้าวัชรยาน ที่จะพาเราหลุดพ้นบรรลู่ถึงความจริงได้อย่างรวดเร็วในสภาวะสมาธิอันอยู่เหนือความคิดปรุงแต่ง อันเราจะเห็น **ความจริงตามที่มันเป็น** หรือ **See Things as They Really Are**. อย่างที่เขาว่า หรือ **การได้เห็นโลกพุทธะ** หรือ **บรรลุพุทธภาวะแบบรวดเร็วดุจสายฟ้า** (ซึ่งชื่อนิกายมันก็บอกอยู่แล้ว) เป็นต้น ระบบนี้เป็นระบบที่เข้าใจชีวิตได้ลึกซึ้งสูงสุด จัดการกับชีวิตหรือปฏิบัติในระดับชั้นของจิตหรือความจริงที่ลึกหรือละเอียดที่สุด เพราะจัดการกับจิตชั้นลึกที่สุด อะไรเช่นนี้

ทีนี้ถ้าใครเริ่มเดินจากหนทางชีวิตแห่งหีนยาน... มา... มหายาน... แล้วมา... วัชรยาน... ในแง่ที่ว่า ในระดับภายนอกภายใน ล้ำลึกขึ้นเรื่อยๆ เช่นนี้ คือ

จาก สتيب 1 ...มา... สتيب 2 ,,แล้วมา... สتيب 3 อย่างต่อเนื่อง นี้เรียกว่า เป็นการเดินทางต่อเนื่อง หรือเรียกว่า **“การปฏิบัติตันตระ”** นั่นเอง ซึ่งเป็นพุทธตันตระไม่เกี่ยวข้องกับอันใดกับฮินดูตันตระ แต่อย่างใด เช่นเดียวกับคำว่า โมกษะ นิพพาน หรือ พรหม ในภาษาพระพุทธศาสนา ที่มีความหมายที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงกับคำเหล่านี้ในภาษาพราหฺม-ฮินดู ตรงนี้ถ้าเรามีอุเบกขาปัญญาญาณเราก็จะเห็นได้เอง

คือคำว่า “ตันตระ” นั้นหมายถึง “ความต่อเนื่อง” อันหมายถึง ถึง พระพุทธเจ้าสอนคำสอนทั้ง 3 ยาน หรือ 3 ระบบ และเราก็ปฏิบัติในทั้ง 3 ยาน หรือ 3 ระบบนี้ นั่นก็คือ เมื่อเราปฏิบัติในพุทธตันตระแบบทิเบต ก็หมายถึงว่า เราปฏิบัติทั้งในระบบหินยาน ในระบบมหายาน และ ในระบบวัชรยานรวมกันอยู่ในคนๆ เดียวกัน

ดังนั้น นักปฏิบัติวัชรยานก็คือ นักปฏิบัติทั้งหีนยานหรือเถรวาทรวมกับมหายานและวัชรยานอยู่ในคนเดียวกัน นั่นก็คือใครที่ปฏิบัติวัชรยาน ก็คือคนที่รักษาหรือปฏิบัติพระธรรมคำสอนของทุกยานทุกระบบที่พระพุทธเจ้าสอนไว้ในโลกนี้และโลกสวรรค์หรือโลกอะไรที่เป็นไปได้ก็ตามที (Possible Worlds) อยู่ในคนเดียวกัน

พูดอีกอย่างก็คือว่า พระธรรมคำสอน 84,000 พระธรรมชั้นตรีไม่ว่าเราจะเข้าใจในแง่พระสูตร พระคาสตร์ หรือพระตันตระธรรมคำสอน ในระดับใดก็ตาม โดยนิยามและโดยระบบแล้วก็คือ บรรลุอยู่ในคนเดียวกัน (หมายความว่าคำสอน 84,000 พระธรรมชั้นตรีที่เราเข้าใจว่ามีอยู่เฉพาะในเถรวาทนั้น ก็จริงอยู่ แต่ดูเหมือนว่านี่จะมีอยู่ในระดับที่ล้าลึกกว่านี้ด้วย คือ ในระดับมหายาน และวัชรยานอยู่ด้วย คือโลกของความเป็นจริง หรือโลกแห่งพระธรรมคำสอนมันล้าลึกมาก มันเกินกว่าที่เราจะนึกถึงมาก ตรงนี้แหละถ้าเราเข้าสู่โลกมหายาน โลกวัชรยาน เราจะเห็นมิติที่ล้าลึกกว่ามิติทางกายภาพในสายประเพณีเดิมของเราอยู่มาก) คืออยู่ในนักปฏิบัติพุทธตันตระหรือวัชรยาน เพียงแต่ว่า เราต้องปฏิบัติให้เห็นแจ้งเท่านั้น เราจึงจะเห็นสภาวะหรืออะไรเช่นนี้ได้ ไม่ว่าจะเป็นสภาวะมหายาน หรือ มหาสังธิ หรือเราจะเรียกว่า นิพพาน หรือ พุทธภาวะ หรืออะไรก็ตามที...

อันว่า คำว่า “ตันตระ” นี้ ในแง่หนึ่งท่านสอนว่า หมายถึง **ความต่อเนื่องของจิต** จากระดับ Ordinary Being หรือการเป็นสิ่งมีชีวิตธรรมดาเช่นเรา จนก้าวเข้าสู่สภาวะจิตแห่งหีนยาน แล้วมาหาสภาวะจิตแห่งมหายาน แล้วเดินทางต่อเนื่องเข้าสู่สภาวะจิตแบบวัชรยาน คือ เข้าสู่พุทธภาวะ กลายเป็นตัวความจริง หรือ Truth Body หรือก็คือ “ธรรมกาย” นั่นเอง ไม่ได้ดับสูญไปไหนในสภาวะแห่งพระนิพพาน อะไรเช่นนี้ เป็นต้น

อันนี้คือการแยกคำศัพท์ออกมาอธิบายอย่างคร่าวๆ และคำอธิบายที่ว่ามานี้ อาจจะแตกต่างจากสิ่งที่เรารับรู้มา และมันอาจจะเป็นสิ่งที่เราไม่มีทางมองเห็นได้เลย และเมื่อเราได้มาเห็น มันก็คือการได้เห็น “หนทางแห่งธรรม” อย่างแท้จริง ขอให้เปิดดวงตา สัมมาทิฏฐิ... ตั้งจิตปรารถนาว่า ... ขอให้เราได้ออกจากความลวง

แห่งชีวิต ได้ก้าวเดินไปบนหนทางธรรมอันงดงามนี้ ให้ไกลที่สุด

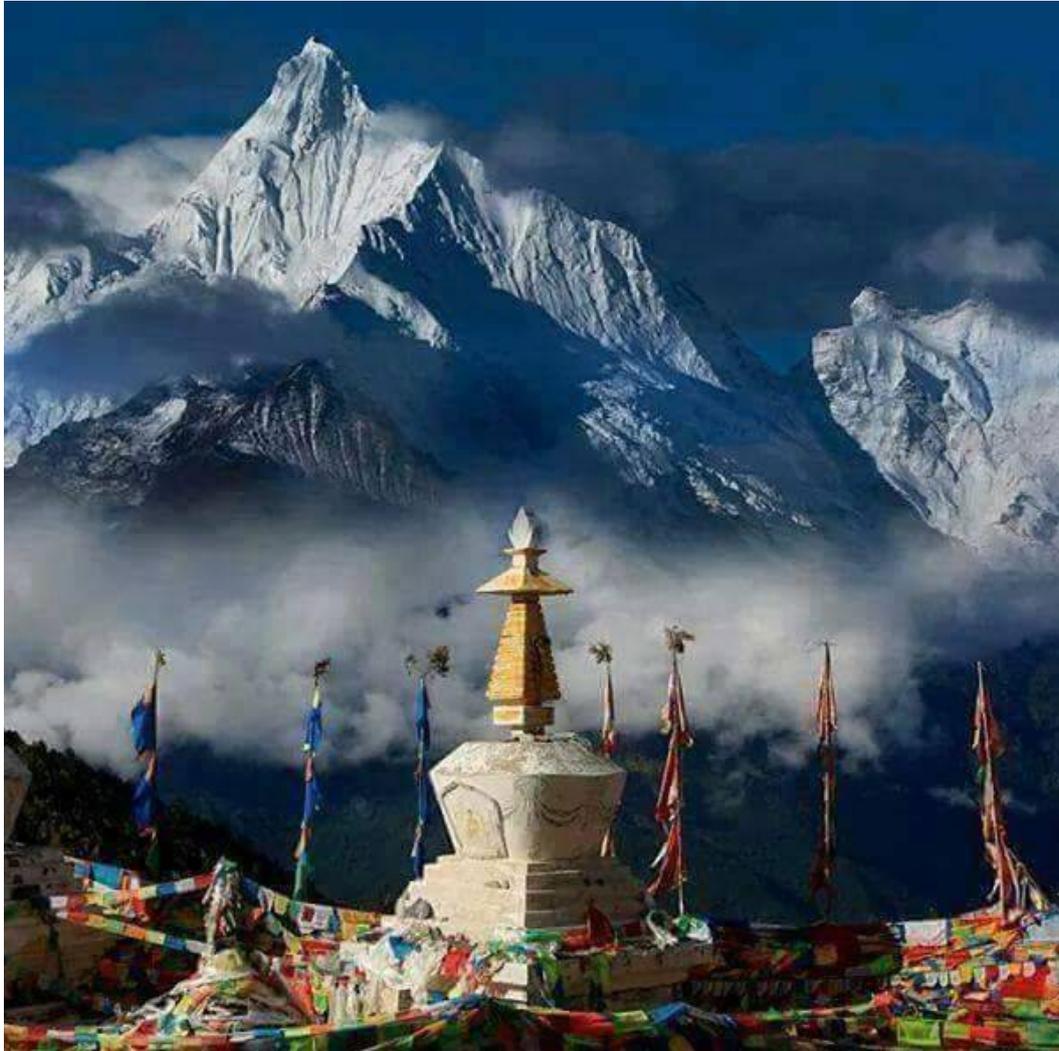

เท่าที่จะไปได้ จนเข้าสู่พุทธภาวะในชาตินี้ นั่นเลยที่เดียวเชียวเทอญ

ที่นี้กลับมาที่คำสอนของท่านจงซาร์ ที่หัวข้อคำสอนท่านใช้ คำว่า “หีนมุตตรา” ซึ่งเมื่อฟังเนื้อหาแล้วก็คือ คำสอนในระบบ “หีนยาน” นั่นเอง ซึ่งก็คือ คำสอนในเรื่อง อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา และอริยสัจ 4 คือ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ (หรือพระนิพพาน) และ มรรค ซึ่ง มรรค ก็คือ พระอริยมรรคมีองค์ 8 หรือก็คือมรรค 8 นั่นแล

เมื่อพิจารณาผู้ฟังของท่าน (ตรงนี้มีถ่าย VDO อาจจะยังไม่เห็นความสำคัญของบรรยากาศการฟังธรรม จึงแค่ตั้งกล้องไว้เฉยๆ ถ่ายแต่ลามะผู้สอนธรรมองค์เดียว แต่ไม่ถ่ายผู้ฟังด้วย ซึ่งน่าเสียดาย และเราจึงไม่เห็นว่ คนประเภทไหนมาฟังธรรมกันบ้าง เราจึงไม่สามารถวิเคราะห์ผู้มาฟังธรรมได้เท่าไรนัก - ดูจากเทป 1 กับ 2) และซึ่งจะเห็นผู้ฟังก็จะเห็นได้แบบเป็นภาพในกรอบเล็กๆ แบบเฉพาะเจาะจง ตอนถามคำถามเท่านั้น ซึ่งเท่าที่เห็นก็ดูเหมือนจะเป็นทั้งมือใหม่หัดขับ หรือผู้ที่เริ่มสนใจในพระพุทธศาสนา และดูเหมือนจะมีชาวซิกข์ ชาวอิสลาม และชาวจีนที่มีความรู้เรื่องลัทธิเต๋า อะไรเช่นนี้ ซึ่งดูเหมือนงานนี้ คนฟังธรรมก็คือคนทั่วๆ ไป

นั่นเอง ซึ่งอาจจะเป็นทั้งชาวพุทธและไม่ใช่ว่าชาวพุทธ ดังนั้น คำสอนที่ท่านสอนจึงเป็นคำสอนในพระพุทธศาสนาในระดับพื้นฐานดังที่กล่าวมา คือคำสอนในระดับ สเต็ปแรก คือ หิณยาน เพียงแต่ท่านใช้คำว่า หิณมุตธา แทน อะไรเช่นนี้ เพื่อสอนชาวพุทธผู้เริ่มต้น ที่ท่านใช้คำว่า “ชาวพุทธผู้ซี้เกียจ” นั่นเอง

ในคำสอนในเทปแรก ท่านกล่าวถึงในลักษณะที่ว่า (เท่าที่นึกได้) ถ้าเราเริ่มสนใจในพระพุทธศาสนา และต้องการเริ่มต้นที่จะนับถือพระพุทธศาสนา เราก็อาจจะยังไม่จำเป็นที่จะต้องเริ่มต้นการปฏิบัติที่เป็นการกราบอัมฤงคประดิษฐ์ (คือการกราบทั้งตัว ซึ่ง ณ ตรงนี้ท่านอาจจะหมายถึง การกราบ 100,000,000 ครั้ง ที่อยู่ในส่วนของการทำเงิน โดร) หรือ การทำเงิน โดร อย่างเต็มรูปแบบเลย (คือการปฏิบัติธรรมในระดับรากฐาน หรือ การปฏิบัติในขั้นการปลุกกรากแก้วแห่งธรรม หรือการปลุกกรากแก้วสายการปฏิบัติทาง

จิตวิญญาน ซึ่งเป็นการปูพื้นก่อนก่อนปฏิบัติในระดับมามุทรา หรือ มหาปารมิตา/โชะเซน หรือบทปฏิบัติหลักในสายนิกาย) แต่เราจำเป็นต้องรับพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นสรณะก่อน ไม่ว่าจะเป็นผู้เริ่มต้น หรือ เป็นชาวพุทธผู้ซี้เกียจก็ตาม อย่างน้อยเราก็ควรจะนึกถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม และพระสงฆ์ อย่างน้อยสัก 1 นาที ต่อ 1 เดือนก็ยังดี อะไรเช่นนี้

ตรงนี้ท่านแบ่งการเป็นชาวพุทธมือใหม่หัดขับ หรือ ชาวพุทธที่ซี้เกียจ กับการเป็นนักปฏิบัติธรรม ออกจากกัน คือ นักปฏิบัติธรรมตรงนี้หมายถึง เป็นชาวพุทธที่ปฏิบัติธรรมจริงๆ จังๆ ขึ้นมาแล้ว เป็นชาวพุทธมือเก่าแล้ว ซึ่งตรงนี้ก็ยังสามารถแบ่งได้อีกหลายระดับ

ที่นี่ สำหรับชาวพุทธมือใหม่หัดขับ หรือ ชาวพุทธที่ซี้เกียจนี้ ไม่ว่าเราจะซี้เกียจอย่างไร อย่างน้อยเราก็ควรจะรำลึกนึกถึงพระรัตนตรัย คือ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ บ้าง อย่างน้อยสัก 1 นาที ใน 1 เดือนก็ยังดี

ท่านกล่าวว่า ที่เราสร้างวัดวาอาราม พระพุทธรูป พระสถูปอะไรมา ก็เพื่อสิ่งนี้ ให้เราได้รำลึกนึกถึงพระคุณของพระพุทธเจ้า ที่เปิดเผยความจริง หรือ พระธรรมคำสอนแก่เรา โดยเฉพาะท่านเน้นในพระธรรม คือ ให้เรารำลึกนึกถึงพระธรรมให้มากๆ เพราะบางที่เราไปนึกถึงแต่ตัวบุคคลมากเกินไป (ตรงนี้มีคนฟังหลายศาสนา) มันอาจจะทำให้เราพลาดตัวความจริงไปได้

(ท่านยกมือถือมาดู) และกล่าวประมาณว่า แอปพลิเคชันหรือรูปภาพพระพุทธเจ้า ที่เราโหลดมาเป็นภาพพักหน้าจอเอาไว้ดู ก็มีจุดประสงค์เพื่อสิ่งนี้ คือ การรำลึกนึกถึงพระพุทธรูปคุณของพระพุทธเจ้า นั้นนั่นแล (ตรงนี้ก็อานิสงส์มหาศาลมาก)

คำถาม

*มีคำถามจากผู้ฟังคำถามหนึ่งโดยสารัตถะแล้วเขาถามว่า ถ้าทุกสิ่งมันเป็นอนิจจัง คือ มันไม่เที่ยงแท้แน่นอนแล้ว เราจะทำอะไรมันไปทำไม ซึ่งก็คือ เราจะปฏิบัติศีลปฏิบัติธรรมมันไปเพื่ออะไร ในเมื่อทุกอย่างมันเป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา คือ ในเมื่อมันไม่มีความเที่ยงแท้แน่นอน มันมีแต่ความเปลี่ยนแปลง มันมีแต่ความว่างเปล่า มันไม่มีอัตตาตัวตน ตัวกูของกูอะไรมารองรับเลย มันมีแต่ความเป็นมายา เราจะทำมันไปทำไม มันจะเกิดประโยชน์โภคผลอะไร หมายความว่า **กรรมและผลของกรรม** มันจะมีความหมายอะไรก็ในเมื่อทุกสิ่งมันเป็นมายาไปหมด มันมีแต่ความว่างเปล่า ไร้ตัวตน คืออันโดยนัยลึกๆ ของคำถามคือประมาณนี้ (อันนี้ถือเป็นข้อสอบระดับปริญญาโทปริญญาเอกได้เลย)

**อันนี้ท่านตอบว่า ความเป็นอนิจจังมันก็คือความทุกข์ แม้ว่าเราจะรับรู้ในเชิงสติปัญญาว่า การสูบบุหรี่ไม่ดี แต่ถ้าเราไม่เลิกสูบบุหรี่ ความรู้ในเชิงสติปัญญาของเราก็ไม่มีประโยชน์อะไร ตรงนี้อาจจะขยายเพิ่มเติมได้ว่า ความรู้แบบศาสตราจารย์ ดอกเตอร์ ในมหาวิทยาลัยนั้น มันไม่มีประโยชน์อะไรเลยเมื่อความตายมาถึง

มันไม่ต่างอะไรเลยกับยศช้าง ชุนนางพระ ตามสำนวนโบราณ เพราะมันแทบจะไม่เกี่ยวข้องกับการบรรลุธรรม บรรลุบุญกุศล ปัญญาญาณ หรือ การล้างบาปกรรมอะไรเลย

อันนี้ในแง่หนึ่งก็คือว่า ในระดับปรมาตถสัจจะ สิ่งทั้งหลายอาจจะเป็นความว่างก็จริง ในแง่ของการไร้อัตตาตัวตน ตัวกูของกู เป็นอนัตตา เป็นศูนฺยตา แต่ทว่า ในระดับสมมติสัจจะ ในระดับการยึดมั่นถือมั่นในอัตตาตัวตนของเรา ใน Projection **หรือภาพฉาย** ในโลกมายาของเรานั้น กรรมและผลของกรรมก็ย่อมมีผลอยู่อย่างแน่นอน มันอาจจะไม่ได้เป็นแบบ Determinism หรือแบบพรหมลิขิต หรือพระเจ้าสั่งหรือเทวบัญชาอะไรก็ตามที แต่กรรมในพระพุทธศาสนานั้นมันเป็นเงาตามตัว... อันสิ่งมีชีวิตธรรมดาๆ ในระดับสัญชาตญาณเช่นเรา จึงได้แต่สับสนงงวย

อีกคำถามคือ อะไรคือสิ่งที่จะทำให้เราเข้าใจใกล้กับความจริง หรือก็คือ การบรรลุธรรม ซึ่งคำตอบก็คือ **บุญกุศล** นั่นเอง และท่านกล่าวว่า การเข้าใจในเรื่องอนิจจตา หรือความเป็นอนิจจัง อันเป็นความไม่เที่ยงของสิ่งทั้งหลายก็จะก่อบุญก่อกุศลให้แก่เราได้มากมายมหาศาล ได้ด้วยเช่นกัน ดังนั้น เราจึงสมควรจะสั่งสมบุญกุศลเอาไว้มากๆ จนกว่าชีวิตจะหาไม่

ในเทป 2 ท่านขยับมาพูดถึงการปฏิบัติ คือ เมื่อเราเป็นชาวพุทธแล้ว เราต้องเริ่มดำเนินไปบนหนทาง คือ มรรค ซึ่ง มรรค นี้ก็มีขึ้นสอดคล้องต้องกันกับนิสัยสันดานของเรา เริ่มด้วยการตั้งปณิธาน ซึ่งก็คือ การถือศีล โดยปฏิญาณว่า ข้อแรก เราจะต้องไม่ฆ่ามนุษย์ ที่จริงก็คือ การไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตทุกชนิดนั่นเอง...

โดยสรุป คำสอนหีนมูทราในเทป 1 และเทป 2 กล่าวถึง คำสอนพื้นฐานของพระพุทธศาสนา คือ

1. กฎแห่งความจริงที่ว่า ทุกสิ่งเป็น อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา
2. ความจริงอันประเสริฐ 4 ประการ หรือ อริยสัจ 4 คือ

1. ทุกข์ (ซึ่งเป็นปัญหาชีวิตของเรา และเป็นสิ่งที่เราต้องจัดการกับมัน)

2. สมุทัย สาเหตุแห่งการเกิดทุกข์
3. การดับทุกข์ หรือ นิโรธ
4. หนทางแห่งการดับทุกข์ หรือก็คือ มรรค นั้นเอง

ซึ่งมรรคในที่นี้ก็คือ มรรค 8 ซึ่งโดยสรุป ณ ตรงนี้ มรรค 8 ก็คือ การปฏิบัติใน ศีล สมาธิ ปัญญา นั้นเอง ส่วนเทคนิคการปฏิบัติก็ ขึ้นกับยานที่เราโดยสารนั้นแล้วเราจะปฏิบัติอะไร ยังไง

ตรงนี้ ท่านเริ่มต้นให้นักปฏิบัติมือใหม่หัดขับ หรือชาวพุทธผู้ เกียจคร้านเช่นเรา เริ่มต้นด้วยการถือศีล โดยข้อแรกคือ การไม่ฆ่า สัตว์ตัดชีวิต ส่วนข้อสองคือ การยกระดับหรือการอัปเกรดชีวิตของ เราขึ้นอีกระดับหนึ่ง นั่นก็คือ การไม่ลักทรัพย์ เป็นต้น อันนี้อยู่ใน เทป 2 ตรงนี้เราสามารถเข้าใจได้ว่า ยิ่งเราปฏิบัติได้มากขึ้น เราจะ ยิ่งยกระดับหรือ Upgrade ชีวิตของเราให้สูงขึ้นๆ จากสิ่งมีชีวิต ธรรมดาจนกลายเป็นสิ่งมีชีวิตอันอารยะได้ หรือเป็นพระพุทธเจ้า

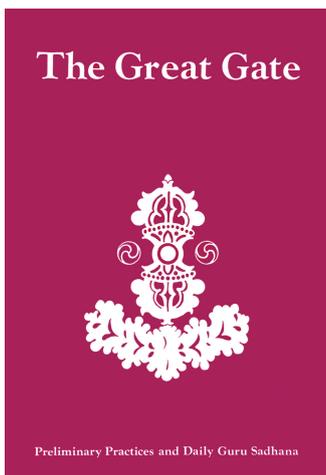

ได้ ไม่ใช่ไปสิ้นสุดแค่การได้ไปเกิดเป็นเทวดาธรรมดา ที่เป็น ผลเมืองของพระเจ้า ในอาณาจักรของพระเจ้า (City of God)

เท่านั้น (ถ้ามันมี ไม่ว่าจะอยู่ในเวอร์ชันต่างๆ ใดๆ ก็ตามที) หรือไปเกิดเป็นพรหมลูกฟัก (มีแต่จิตไม่มีกาย) อะไรต่างๆ เป็นต้น

ที่จริงในบท 1 ท่านกล่าวว่า เมื่อตอนที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ใหม่ๆ นั้น ท่านยังมิได้สอนธรรมแก่ผู้ใด และท่านทรงมีพระดำริว่า พระธรรมที่ท่านตรัสรู้นั้น ลึกซึ้ง แจ่มแจ้ง ซึ่งยากที่ใครจะเข้าใจได้ ตรงนี้ท่านจงซาร์กล่าวว่า พระพุทธเจ้าทรงหมายถึง พระธรรมคำสอนในเรื่อง **ปรัชญาปารมิตา** ซึ่งเป็นคำสอนที่อยู่ในระบบมหายานและวัชรยาน (อันเป็นอีกเสถียรต่อไปของการปฏิบัติเพื่อเข้าสู่ความจริงปรมาตม์ ซึ่งจัดอยู่ในระบบ หรือ System ของมหายาน และ System ของ วัชรยาน ด้วย) นั้นนั่นแล

เราเห็นอะไรบ้าง

จะเห็นได้ว่า สิ่งที่เราเห็นตรงนี้ก็คือนี่คือการสอนในระบบวัชรยานโดยทั่วไป แต่ทำไมวัชรยานจึงสอนคำสอนหีนยาน หรือ หีนมูทรา หรือก็คือ คำสอนในสายเถรวาทนั่นเอง สำหรับผู้เริ่มสมัครเป็นชาวพุทธ หรือสำหรับชาวพุทธมือใหม่หัดขับ หรือชาวพุทธผู้เกียจคร้านก็ตามที นั่นก็คือ การเริ่มต้นเดินทางของชีวิตด้วยการสืบสายโลหิตทางจิตวิญญาณ หรือการสืบสายโลหิตทางธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั่นก็คือ การ

เริ่มต้นจากการเป็นชาวหีนยานหรือชาวเถรวาท เพื่อจัดการกับปัญหาชีวิตของเรา เพื่อพาตัวเราให้หลุดพ้นเสียก่อน หมายความว่า ชาววัชรยานเริ่มต้นการเป็นชาวพุทธของตนด้วยการเป็นชาวหีนยานก่อนเป็นลำดับแรก นั้นนั่นเอง สรุปตรงนี้ก็คือนี่คือการเป็นชาววัชรยานเริ่มที่การเป็นชาวหีนยานหรือสาวกยานหรือชาวเถรวาทนั่นเอง ซึ่งก็โดยการถือศีลปาฏิโมกข์ เป็นต้น ฯลฯ

ต่อมา เมื่อเราก้าวต่อไปตามทางเดินของชีวิต... เราก็จะช่วยเหลือผู้อื่น ตรงนี้งานของเรามันจะใหญ่ขึ้น เกี่ยวข้องกับคนมากขึ้น หนทางของเรามันจะกว้างขึ้น และเราจะดำเนินการจัดการกับความจริงที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น จากแต่ก่อนในขั้นแรกหีนยาน เราจัดการกับอัตตาในตัวเรา จนไร้อัตตา หรือ เห็นความจริงในระดับ

“อนัตตา” ที่นี้ ตรงขั้นตอนในระบบมหายาน เราจะเห็นความจริง
 ปรมาตถ์ในระดับ “ศูนยตา” และเราจะมองเห็น “พุทธภาวะ” ใน
 สรรพสัตว์ทั้งหลายนั้นขึ้นมา

ที่นี้ เมื่อเราก้าวเข้ามาเรื่อยๆ อย่างต่อเนื่อง จนมาสู่โลกของ
 วัชรยาน คือ จากหีนยานหรือเถรวาทก็ตามที่ มามหายาน และมา
 จบที่วัชรยาน ซึ่งเรียกการเดินทางผ่านยาน 3 ยานนี้ว่า ต้นตระกูล คือ
 การปฏิบัติในทั้ง 3 ยาน (หรือแยกย่อยเป็น 9 ยานหรือ 9 ระดับใน
 นิกายฉินงมาของวัชรยาน) นี้เรียกว่า การปฏิบัติต้นตระกูลยาน นั้นเอง

สรุปก็คือ นิกายวัชรยานประกอบด้วยนิกายหिनยานรวมกับนิกายมหายาน ซึ่งแปลว่า วัชรยานบรรจุพระธรรมคำสอนทั้งหมดในรูปแบบที่สมบูรณ์สูงสุดที่พระพุทธเจ้าสอนไว้ โดยเฉพาะในเชิงปฏิบัติด้วยเทคนิคการปฏิบัติแบบพิเศษเฉพาะที่เรียกว่า การปฏิบัติตันตระ (อันนี้ถ้าเราไม่ได้มาอยู่ ณ จุดนี้ เราจะมองไม่เห็นความจริงในเรื่องนี้) ดังนั้น การเป็นนักปฏิบัติวัชรยาน หรือพุทธตันตระ ยานแบบทิเบตก็คือ คนๆ นั้นเป็นทั้งชาวหिनยานหรือเถรวาท เป็นทั้งชาวมหายาน และเป็นทั้งชาววัชรยาน ในคนๆ เดียวกัน ปฏิบัติในพระธรรมคำสอนทั้งในระดับเริ่มต้น ตรงกลาง และที่สุดหรือในระดับล้าลึก อยู่ในคนๆ เดียวกันนี้ นี่คือวัชรยาน

นั่นคือ การเดินทางของชีวิตอย่างต่อเนื่อง หรือตันตระมรรคจะเป็นดังนี้

1. หินยาน —> 2. มหายาน —> 3. วัชรยาน = ตันตระยาน

การปฏิบัติในหिनยาน มหายาน และวัชรยาน นี้เรียกว่า การปฏิบัติตันตระ ส่วนพระคัมภีร์ตันตระก็คือพระธรรมคัมภีร์ที่เป็นเทคนิคพิเศษที่อยู่ในส่วนของการปฏิบัติในวัชรยาน เช่นนี้เอง

นั่นก็คือ พระธรรมคำสอนทุกอย่างที่พระพุทธเจ้าสอน ทั้งในระบบหिनยาน ระบบมหายาน และระบบวัชรยาน ต่างก็บรรจุอยู่ในวัชรยานไว้ทั้งหมด เพียงแต่ว่า ตัวคัมภีร์อาจจะเป็นเวอร์ชันที่ต่างกันจากสายพระสูตร และในสายพระสูตรไม่ว่าจะอยู่ในภาษาบาลี จีน หรือสันสกฤต ก็จะเป็นพระสูตรจริงๆ คือ เอาไว้อ่านหรือสวดเป็นอานิสงส์มากมายนามหาศาล เท่าไหร่อย่างไร ก็แล้วแต่ แต่พอมาอยู่ในระดับวัชรยานแล้ว ก็จะกลายมาเป็นมนตราและบทปฏิบัติที่เป็นเทคนิคพิเศษในเรื่องนั้นๆ เพื่อแปรเปลี่ยนสภาพเราให้มีสถานะชีวิตเป็นอริยะจริงๆ ให้ได้อย่างรวดเร็วนั่นเอง

ยกตัวอย่างเช่น พระสูตรพระโภสัชยคุรุพุทธะ หรือพระพุทธเจ้าแห่งการแพทย์ ซึ่งเป็นพระสูตรที่กล่าวถึงการรักษาโรคเวรโรคกรรมของเรา อันนี้ ในสายมหายานจีนนั้น ก็จะเป็นพระสูตรที่กล่าวถึงพระพุทธเจ้าหมอ คือ พระพุทธเจ้าในปางที่เป็นแพทย์รักษาโรค รวมถึงปณิธานของท่าน และมนตรานั้นๆ ของ

ท่าน เพื่อที่ว่าเมื่อเราอ่านคัมภีร์ ท่องพระนาม ท่องมนตร์ของท่าน
แล้วก็จะได้อานิสงส์อันมหาศาล เป็นต้น

แต่ในเวอร์ชันวัชรยานนั้น อันนี้จะอยู่ในระดับละเอียดและลึก
ซึ่งอย่างเต็มที่ จนกลายมาเป็น การแพทย์แผนพุทธทิเบต และพระ
ธรรมคัมภีร์ก็จะเป็นบทปฏิบัติอันศักดิ์สิทธิ์ในระดับอนุตตรตันตระ
เลยทีเดียว เช่นนี้เป็นต้น อันนี้ก็เป็นลักษณะเฉพาะเช่นเดียวกับบท
ปฏิบัติในพระแม่ตารา พระอวโลกิเตศวร และคุรุริน โปเช ด้วย คือ
เราเริ่มได้เชื่อมโยงพลังงานแห่งการตรัสรู้ในระดับเหนือ โลกยิ่งขึ้น
แล้ว เมื่อเราเข้าสู่โลกวัชรยาน

แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น มันก็อาจจะขึ้นกับบุญพาวาสนาสงของเรา ว่า
เราจะมีชีวิตอยู่ในยานใด ปฏิบัติอยู่ในระดับใด แต่ไม่ว่าเราจะเป็น
ชาวพุทธมือใหม่หัดขับ หรือชาวพุทธที่ซึ่เกียจสุดๆ หรือยังไม่ได้
นับถือศาสนาอะไรเลยก็ตาม แต่ทุกคนก็ต้องการความสุข ไม่
ต้องการความทุกข์ และต้องการสิ่งที่ดีที่สุดให้กับชีวิตตนเองอยู่
เสมอ ซึ่งมันคืออะไร? และตรงนี้เราจะเริ่มต้นหามันมาได้อย่างไร?

นี่ก็คือ สิ่งที่จะทำให้เราพ้นทุกข์และมีความสุขที่แท้จริง แต่เราอาจจะไม่รู้ก็คือ **บุญกุศลและปัญญาญาณ** รวมถึง **การล้างบาปล้างกรรม** ที่มากมายมหาศาลที่กำลังผลุบๆ โผล่ๆ รอจะให้ผลเราอยู่อีกเหลือคณานับนั้น ซึ่งทั้งสามสิ่งนี้เราจะต้องเติมให้มันเต็มอยู่ตลอด มันจะขาดตกบกพร่องไม่ได้ เพราะคนที่หมดบุญก็คือ หมดชีวิตนั่นเอง และถ้าเราไม่สั่งสมปัญญาญาณ และล้างบาปล้างกรรมของเรา ดำเนินแต่ชีวิตด้วยความคิดปรุงแต่ง ตามกิเลสตัณหาของเรา อยู่ในความหลงมกมายทั้งหลายแล้ว เราก็จะเกิดเป็นสิ่งมีชีวิตที่ไร้ปัญญา อันเราจะตกลงสู่โลกแห่งความทุกข์ชั่วกาลนาน นั่นเอง

ดังนั้นการเดินทางของชีวิตภายในตรงนี้ ท่านจงซาร์ ให้เรารับไตรสรณะ และอยู่ในศีลกินในธรรม... ก็คือเริ่มจากหินยาน หรือเถรวาท อันนี้ท่านบอกกับผู้ฟังที่หลากหลาย ณ ตรงนั้น ในอะไรในลักษณะเช่นที่กล่าวมานี้

*(หมายเหตุ: ในเทป หรือใน Part 3-Part 4 ซึ่งเป็นส่วนคำสนอต่อมาผู้เขียนยังไม่ได้ฟัง)

ถ้าทำตามที่ท่านสอนจะทำอย่างไร (มันจะเป็น Mission Impossible หรือภารกิจที่เป็นไปไม่ได้สำหรับชาวเราผู้ขี้เกียจอยู่ไหม?)

ทีนี้ ตอนนี้ และตรงนี้ เรามีวิธีลัดมากกว่านั้น ที่จะทำประโยชน์ให้กับชีวิตเราให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ในครั้งหนึ่งครั้งใดที่เราทำก็คือ ไม่ว่าเราจะเป็นชาวพุทธมือใหม่หัดขับ หรือชาวพุทธที่ขี้เกียจเพียงใดก็ตามที ที่จะมาปฏิบัติธรรมที่ไรก็มีอุปสรรคมากมายมหาศาล มาเป็นมารผจญ บดบังอยู่เสมออันนั้น หรือแม้แต่ว่าจะเป็นนักปฏิบัติธรรมขั้นสูงอยู่ก็ตามที และในกรณีที่เรอยากจะได้บุญกุศลและปัญญาญาณ อยากจะชำระบาปชำระกรรม รวมทั้งอยากจะทำปัญหาชีวิตเราที่ذنตอให้มากที่สุด อยากจะอุทิศบุญกุศลให้ญาติพี่น้องเราให้หลุดพ้นมากที่สุด เราอยากจะมีความสุขในระดับทิพย์ระดับธรรมให้มากที่สุด ใช้เวลาน้อยที่สุด ใช้น้ำมันน้อยที่สุดหรือไม่ใช้เลย เสียแต่ค่ารถเท่านั้น ชนิดที่ว่าการทำบุญในทุก

ॐ || अशासमहा ||

A A SHA SA MA HA

This is the mantra of six syllables of clairvoyance. By seeing these letters, after fifteen days it totally purifies any heavy negative karma created in the past.

วัตรธรรมดาๆ ที่ผ่านมาเหลือคณานับตลอดชีวิตหรือในภพชาติที่ผ่านมาก็ตาม ก็ได้บุญกุศลและปัญญาญาณ และแก้ปัญหาวีชีวิตในเบื้องต้นไม่เท่า ก็คือ เอาแบบไม่ต้องคิดมาก หรือไม่ต้องดราม่าอะไรให้มันมากมายปวดหัว แบบว่าทำได้ง่ายมากๆ ในระดับอนุบาลเลยก็คือ อย่างน้อยใน 1 สัปดาห์ ถ้าเรามาสวดปฏิบัติในพระแม่ตารา รวมทั้งในวันพระพุทธรเจ้าแห่งการแพทย์ด้วย ที่ริโวเซธรรมสถาน เราก็จะเกิดการสั่งสมบุญกุศลและชำระล้างบาปกรรม

ได้อย่างมากมายมหาศาล... (ซึ่งในเมืองไทยเท่าที่เห็นก็คงมีแต่ที่นี่)

และเราจะมีชีวิตที่ดำเนินไปจากทิศทางแห่งแสงสว่างไปสู่แสงสว่าง หรือถ้าเรามีบาปมีกรรม เราก็จะดำเนินชีวิตจากทิศทางแห่งความมืดไปสู่ทิศทางแห่งแสงสว่าง และปลายทางเราก็จะดำเนินไปสู่พุทธเกษตร พุทธภูมิ พุทธภาวะ ในโลกอันศักดิ์สิทธิ์แห่งต้นตระกูลชรายาน อันอยู่เหนือความคิดปรุงแต่งทั้งหลายของเรา ในตอนนี้ ซึ่งมันเป็นบาปเป็นกรรม ที่ตอนนี้เรากียังไม่รู้ตัวในบาปกรรมนี้ เพราะดวงตาแห่งธรรมเรายังไม่ได้เปิด อันเนื่องจากบุญกุศลยังไม่เพียงพอ...

นี่จากการมีสภาพชีวิตที่เป็นสิ่งมีชีวิตธรรมดา หรือ Ordinary Beings ของเรา เราจะยกระดับ หรือ Upgrade ชีวิตของเราให้เป็น อริยะได้ เมื่อเรามาปฏิบัติในขั้นระดับสูงเลย เช่นนี้แล

และถ้าถามว่า ทำไมเราจะต้องปฏิบัติธรรม ก็เพราะว่าชีวิต เรามันสั้นแสนสั้น ไม่รู้ว่าจะเป็นอย่างไร ยังไง ที่ไหน เมื่อไหร่ ถ้าเราไม่ ทำตอนนี้ พรุ่งนี้ก็อาจสายเกินไป (อย่างที่เราเห็นในข่าว อาชญากรรมหรือภัยพิบัติแก่ชีวิตในทุกวันนี้) และเราไม่มีโอกาส แก่ตัวอีกเลย ถ้าเราไม่มีต้นทุนอันเป็นบุญกุศลและปัญญาญาณ มัน ก็ไม่มีสาเหตุที่จะทำให้เราได้พบกับความจริงอันประเสริฐและ หนทางแห่งการปฏิบัติเช่นนี้ได้ ... หากเรามัวแต่หมกมุ่นอยู่ภารกิจการงานประจำจนเกินไป จนอ้างว่าไม่มีเวลา ซึ่งจนถึงวาระสุดท้าย มันก็จะไม่มีอยู่ดี สำหรับการมาปฏิบัติธรรมอัปเกรดชีวิต และ แทนที่เราจะเอาเวลาพากันไปกินไปเที่ยว ซึ่งเป็นรูปแบบหนึ่งของ ความขี้เกียจ รังแต่จะเกิดบาปกรรม เวลามันก็จะหมดไปพร้อมๆ กับคุณภาพของชีวิตเราก็จะถอยต่ำลงไปเรื่อยๆ... เราอาจจะไม่มี เวลาให้กับชีวิตเราอีกแล้ว เราจึงควรที่จะตื่นขึ้นมาสร้างชีวิตทาง จิตวิญญาณของเราได้แล้ว ต้องทำอะไรสักอย่างเพื่อชีวิตเราและ คนที่เรารัก และเราควรจะคิดว่า เราจะได้บุญกุศลรวมทั้งล้าง บาปกรรมเหลือคณานับของเรายังไงถึงจะได้คราวละมากๆ จนเป็น บวกมากๆ ให้ได้ก่อนที่เราจะจากชีวิตนี้ไป ก็คือ มาปฏิบัติพระ ธรรมคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ที่นี้ มันจะเป็นหนทางอันรวดเร็วที่จะสั่งสมบุญ กุศลอันมหาศาลได้ (ขออย่าว่า มากมายและรวดเร็ว อันเป็ฯสิ่งที่เรา ต้องการ ถ้าเรามีความสามารถที่จะรู้) แทนที่จะทำเตาะๆ แตะๆ ทำ บุญเซลฟีแพชั่น เพราะมันจะไม่ค่อยได้อะไร และต่อให้เราถือศีล อุโบสถทุกวันพระ กับวัดทางบ้าน แบบบ้านๆ ก็ไม่แน่ว่าจะได้มาก อย่างที่เราหวังหรือไม่ หรือบาปกรรมเราจะลดลงหรือไม่ เท่าไหร่ อะไร ยังไง ... ตรงนี้คือข้อเสนอที่ค้นพบว่าดีที่สุดท่ามกลางสำนัก อะไรต่างๆ มากมายที่เราอาจจะทราบอยู่แล้วให้พิจารณา

ส่วนที่ว่าบุญกุศลอะไรจะได้รับการเท่าไรที่จริงเคยเผยแพร่ไป แล้วเมื่อต้นปี 2561 ที่ผ่านมา แต่ก็อาจจะกล่าวถึงอีกได้ใน บทความต่อไป

ข้อเสนอให้เราปฏิบัติธรรมนี้ก็หมายความว่า ชีวิตเราอยู่ในกำมือของเรา รวมทั้งผู้ที่เรารักทุกคนด้วย ที่เราจักสามารถช่วยเหลือเขาด้วยด้วยหนทางเหนือโลก ไม่ได้เป็นไปตามเทวบัญชาหรือพระเจ้าองค์ใดสั่ง หรือเห็นว่าชีวิตเป็นเรื่องทางกายภาพ เป็นสิ่งบังเอิญ แบบทัศนะวัตถุนิยม หรือแบบวิทยาศาสตร์ ที่ไม่เชื่อชีวิตในเชิงลึกๆ ทางจิตวิญญาณเช่นนี้ ซึ่งในบทสุดท้ายของชีวิตชีวิตเช่นนี้จะเป็ชีวิตที่แห้งแล้งเปลี่ยว หมดอาลัยตายอยาก อยู่ในความหลงมกมาย ไม่มีอะไรที่จะพึงพิงอิงชีวิต ไม่มีสรัณะที่จะปกป้องคุ้มครอง ทั้งในชาตินี้และชาติหน้าได้ เมื่อนั้น ชีวิตก็จะดำเนินจากความมืดไปสู่ความมืด หรือ จากแสงสว่างอยู่ดีๆ ก็จะทำเนินไปสู่ความมืดมิดแห่งอวิชชา ในอบายภูมิ ชั่วกัปปชั่วกัลปาวสาน ในความทุกข์อันยาวนานนั้น

พระพุทธองค์ทรงสอนให้เราสร้างหลักประกันชีวิต ในอนาคตของเรา โดยการให้เราปฏิบัติธรรม (แบบถูกวิธีและได้มรรคผลที่ดีที่สุด) และตรงนี้คือข้อเสนอที่ดีที่สุด ตามกาละและเทศะ ที่เราอยู่ตามแรงบันดาลใจที่พระพุทธองค์ทรงสอนไว้

ขอสรรพมงคลอันประเสริฐจงก่อเกิดแก่ทุกผู้ทุกนามเทอญ

